పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

"కడప రంగమ్మ - కాకినాడ కమలమ్మ" కథ

-41-

కువైట్ సిటీ. వ్యాపార లావాదేవీలకు, శుక్రవారం సెలవురోజున పరదేశులు వచ్చి కలిసి కొనటానికి తగిన ప్రాంతం అది. దాని పేరు "మాలియా" శుక్రవారం మధ్యాహ్నం నాలుగ్గంటలకు అక్కడికి వచ్చి చూసినట్లయితే చీమల బారుల్లాగా జనాలు కనిపిస్తారు. ఇండియా, శ్రీలంక, బంగ్లాదేశ్, నేపాల్, పాకిస్తాన్, ఫిలిప్పీన్ దేశాలవాళ్ళు అక్కడికి వస్తారు. కానీ ముఖ్యంగా చెప్పుకోవాల్సింది మన ఆంధ్రావాళ్ళ గురించి. కడప, తూర్పు పశ్చిమగోదావరి జిల్లాలనుండి సగం పైగా ప్రజలు ఇండియా విడిచి కువైటుకు వచ్చేసారంటే అతిశయోక్తికాదు. శుక్రవారం రోజున మాలియా అనే ఆ ప్రాంతం సిగరెట్ పొగలతోనూ, వక్కాకు ఎంగిళ్ళతోనూ, గుట్కా వాసనలతోనూ నిండివుంటుంది. వీసాలు అమ్ముకునేవాళ్ళు, వడ్డీలకి డబ్బులిచ్చి వసూలు చేసుకునేవాళ్ళు, బంధువుల్ని కలిసి పరామర్శించేవాళ్ళేకాక, అమ్మాయిలకు సైట్ కొడుతూ, కళ్ళతో వాళ్ళ అందాలను తాగేస్తూ వాళ్ళ శరీరాన్ని గూర్చి కామెంట్లు చేసుకుని నవ్వుకునే పోకిరిపిల్లగాళ్ళు కూడా అక్కడే ఉంటారు. ఆ రద్దీలో అటూ ఇటూ తిరుగుతూ ఆడవాళ్ళ వెంటపడుతూ సందు చూసుకుని వాళ్ళకి చేతులు భుజాలు తగిలించి ఆనందాన్ని పొందే మధ్యవయస్కులు మరికొందరు. వీరేకాక వయసు వచ్చినా వెకిలి చేష్టలు చావని కొందరు ముసలివాళ్ళు దారిలో ఒక ప్రక్కగా నిలబడి ఆడవాళ్ళవైపు చూసి నవ్వుతూ సైగలు చేస్తూ అసహ్యంగా ప్రవర్తిస్తుంటారు.

అలాంటి వీధిలో వ్యాపారస్తుల జీవిన విధానం, వారి జీవితాలు ఎలా వున్నాయో ఒకసారి మనం తొంగి చూసి తెలుసుకుందాం.

"ఒసే రంగిదానా నీ చేతులు పడిపోతాయే. ప్రతిరోజూ నీ షాపు ముందర చెత్తంతా నా షాపు ముందరికి చిమ్ముతున్నావే. నీకు బుద్ధి వుందంటనే. చెడిపోయినదానా. ఇంకోసారి నీ చెత్తంతా నా వాకిట్లోకి ఊడ్చావనుకో నీ సంగతి చెప్తా. మంచిగా చెపితే నీకు అర్థం కా వడంలేదు" - రంగమ్మ షాపు ముందర నిలబడిన కమలమ్మ చేతులు త్రిప్పుతూ గట్టిగా కేకలు వేస్తూ రంగమ్మను తిట్టిపోస్తోంది.

అప్పుడే షాపు తెరిచి చీరలు, బట్టలు అలమారాల్లో సర్దుకుంటున్న రంగమ్మ కమలమ్మ తిట్లకి చేస్తున్న పని ఆపేసి బయటికి వచ్చింది.

రంగమ్మను చూసిన కమలమ్మ ఇంకా రెచ్చిపోయింది.

రంగమ్మేం తక్కువ తినలేదు. వాళ్ళిద్దరూ పోట్లాటకి దిగారంటే పందెంకోళ్ళలా కక్షతో కత్తిపట్టుకున్నట్టే కొట్లాడుకుంటారు.

"ఏమే పుచ్చిపోయిన మొహందానా.. చింపిరి జుట్టుదానా నీకు సిగ్గులేదంటనే పోరంబోకు దానా! ప్రొద్దున్నే నిద్రలేచి షాపులోకి రాంగానే నీకు కొట్లాట కావాలంటనే? ప్రతిదినమూ నాతో కొట్లాడందే నీకు నిద్రరాదంటనే. ఇరవైనాలుగ్గంటలూ వీధిలో కూర్చుంటావు. నా షాపుకొచ్చే కష్టమర్లనందరినీ పిలిచి నీ షాపులోకి తీసుకుబోతావు. నా బేరాలు, వ్యాపారం జరక్కుండా దెబ్బతీస్తాండావు కదంటనే. నా

నోటికాడ కూడు తీస్తున్నావు గదనే. నీకు కూడు పుట్టదే. అడ్డదారుల్లో సంపాదించి అడ్డంగా బలిసిపోయినావు గదనే" ఆ వీధిలో ఎదురుగా నిలబడి పోటీపడి తిడుతోంది రంగమ్మ.

"నువ్వేం తక్కువ తిన్నావంటనే కర్రిదానా.. వడ్డీలకు వడ్డీలు చక్రవడ్డీలు వేసి జనాల్ని పీడించి వడ్డీ వ్యాపారంలో పేదవాళ్ళ డబ్బంతా దోచుకున్నావు గదనే. కడపలో ఇల్లు మీద ఇల్లు కట్టి కులుకుతున్నావు గదనే.. పేదవాళ్ళ కడుపులు గొట్టి, వాళ్ళ పాస్‌పోర్టులు కుదువ బెట్టుకుని వేధించి, వాళ్ళని ఏడిపించి కనికరంలేకుండా వడ్డీలు వసూలు చేసి వాళ్ళ రక్తంతో కడుపుకు కూడు తింటున్నావు గదనే నీతిలేనిదానా. నా సంగతి మాట్లాడ్డానికి నీకెంత ధైర్యమే"

"ఎక్కువ మాట్లాడగాకే కిలాడిదానా! నీ బతుకు బయట పెట్టినానంటే సిగ్గుపడి చస్తావే. ఆ రాజంపేట భాషాతో నువు సాగించిన భాగోతం ఎవరికి తెలియదే. కువైటులో ఏ వీధిలోకి వెళ్ళినా నీ గురించే చెప్తారు. వాడిని వల్లో వేసుకుని వాడి డబ్బంతా ఊడ్చేసి వాడ్ని కువైటులో అప్పులు పాలు చేసింది నువు కాదా? వాడి పెళ్ళాం బిడ్డలు రాజం పేటలో తిండికి కూడా డబ్బులు లేక.. మొగుడు ఎందుకు డబ్బు పంపించడం లేదో, ఆరేళ్ళయినా ఎందుకు ఇంటికి రాలేదో అర్థంకాక ఏడ్చి మొత్తుకుని ఇక్కడ నీ సంగతి తెలుసుకుని నీకు ఫోను చేసి తిట్టలేదా? 'నా మొగుడ్ని వదిలిపెట్టే, నీకు దణ్ణం పెడతాను, నా బిడ్డలు ఇక్కడ తిండి లేక అల్లాడి పోతున్నారే? తండ్రిని చూడాలని ఏడుస్తున్నారే. నీకు కూడా బిడ్డలు వున్నారు కదా నువు కూడా బిడ్డల్ని కన్న తల్లివేకదా, నా మొగుడి ని వదిలి పెట్టి ఇంటికి పంపించవే ' అని అది ప్రాధేయపడలేదా? నీ బ్రతుకు ఎవరికి తెలియదనుకుంటున్నావే? ఛీ నువు కాబట్టి బ్రతుకు తున్నావే. ఇంకెవరన్నా అయితే సిగ్గుతో అదుగో ఆ ఎదురుగా వున్న అరేబియా సముద్రంలో దూకి చచ్చేవాళ్ళు. నాతో కొట్లాడటానికి నీకు సిగ్గు ఉండాలి" ఊపిరి పీల్చుకోవడానికి ఒక్క నిముషం ఆగింది రంగమ్మ.

వీళ్ళిద్దరి గొడవ విన్న ప్రక్క షాపుల వాళ్ళందరూ వినోదాన్ని చూడటానికి బయటకి వచ్చి నిలబడ్డారు. ఆ వీధిలోకి వచ్చిన కస్టమర్లు కూడా వీళ్ళిద్దరి పోట్లాటను చూస్తూ చుట్టూ అక్కడే నిలబడిపోయారు.

"నాల్రోజులకు ఒకసారి వీళ్ళ కొట్లాట లేకపోతే ఈ వీధిలో సందడే వుండదు మా అందరికీ. ఇదొక వినోదం" అన్నాడు ప్రక్క షాపులోని రాజస్తానీ అతను నవ్వుతూ తన కస్టమరుతో. ఆ రాజస్తానీ అతను ఆ వీధిలో మొబైల్ షాపు పెట్టుకుని ఉన్నాడు. సెల్‌ఫోను కొనడానికి వచ్చిన ఆ కస్టమరు కూడా నవ్వుతూ "ఆ ఆడవాళ్ళు ఇద్దరూ తెలుగు వాళ్ళే. మరి మీకు వాళ్ళ మాటలు ఎలా అర్థ అవుతాయి?" అని అడిగాడు.

"ఎందుకు అర్థంకావు? తెలుగు నాకు చాలా బాగా అర్థం అవుతుంది. 'మాలియా'లోని ఈ వీధిలో మేమందరము దాదాపు ఇరవై ఏళ్ళకు పైగా అంగళ్ళు పెట్టుకుని జీవనం సాగిస్తున్నాము. నిద్రలేచింది మొదలు రాత్రి పదకొండు గంటలవరకు - మేము గడిపేది ఇక్కడే ఈ వీధిలోని ప్రతిషాపూ.. ప్రతి మనిషి మాకు తెలుసు. ఇక్కడ ఈ వీధిలో మొత్తం మీద ఆంధ్రా వాళ్ళే ఎక్కువగా ఉన్నారు. డివిడి షాపులు, మొబైల్ షాపులు, చీరల షాపులన్నీ వాళ్ళవే. ప్రొద్దుట్నించీ రాత్రి వరకూ వాళ్ళ మాటలూ, తిట్లూ, కొట్లాటలూ వినడం చూడటం, పరిశీలించడం జరుగుతోంది. వాళ్ళతో స్నేహం చేయడం, వ్యాపారాల్ని కొనసాగించడం మా నిత్యజీవితంలో భాగాలు. కాబట్టి నేనే కాదు ఈ వీధిలోని అందరూ కూడా భాష వేరైనా ఎదుటివారి భావాన్ని అర్థం చేసుకోగలరు. వారి జీవితాల గురించి, జీవన విధానాల గురించి, మార్పుల గురించి, కుటుంబాల గురించీ కూడా బాగానే తెలిసిపోతుంటాయి" చెప్పాడు రాజస్తానీ అతను.

"ఓహో.. అలాగా. నిజమే కదా! మాలియాలోని ఈ వీధి చాలా పురాతనమైనది. నాకు తెలిసి పదిహేనేళ్ళుగా ఏ వస్తువు కావాలన్నా ఇక్కడికే వచ్చి కొనుక్కుని వెళుతున్నాను. ముఖ్యంగా మన ఆంధ్రా కూరగాయలు, బట్టలు, డివిడిలు ఇక్కడే కదా దొరుకుతాయి. చింతపండు కావాలంటే ఇక్కడకే రావాలి. అరబ్బీ వాళ్ళు చింతపండు అస్సలువాడరు కదా? అందుకే జమియాల్లో (సూపర్ మార్కెట్) ఎక్కడా చింతపండు దొరకదు" అన్నాడు ఆ కస్టమరు.

ఈ లోపల బయట వీధిలోని ఇద్దరు ఆడవాళ్ళ గొడవ తారాస్థాయికి చేరుకుంది. తన బ్రతుకు సంగతి రంగమ్మ నోట బయటపడేసరికి రెచ్చిపోయి తోక తొక్కిన తాచుపాములాగా బుసలు కొట్టింది కాకినాడ కమలమ్మ.

"నీ వడ్డీవ్యాపారం వల్ల ఎంతమంది బ్రతుకులు నాశనమయ్యాయో నాకు తెలియదా? వడ్డీలకు వడ్డీలు కట్టలేక ఎంతమంది ఏడ్చారో, ఎంతమంది నిన్ను తిట్టిపోసారో నాకు తెలియదా? వంద దినార్లకు పది దినార్లు వడ్డీ వేసి జనాల్ని ముంచేస్తున్నావు గదే? నువు ఈ మాలియాలో చీరల షాపు ఎలా పెట్టావో, దానికి పర్మిషను ఎలా వచ్చిందో ఇక్కడ ఎవరికీ తెలియదా? పెద్ద పతివ్రతలాగా కబుర్లు చెపుతున్నావు. కువైటీ ముసలోడు నీ వగలు చూసి, నీ మాయమాటలు విని నీకు ఈ షాపు పెట్టించాడని మా కందరికీ తెలుసు. చాటుగా మాటుగా ఆ ముసలోడు నిన్ను కార్లో ఎక్కించుకుని బయటికి తీసుకుపోవడం ఎవరూ చూడలేదు అనుకుంటున్నావా? మళ్ళొకసారి నా బ్రతుకు గురించి మాట్లాడావంటే మర్యాద వుండదు. వీధిలో నిలబడి నీ రంగాటం బయట పెడతాను. జాగ్రత్త. నాతో పెట్టుకోవద్దు" చేతులు త్రిప్పుతూ రెండడుగులు ముందుకు వచ్చింది కమలమ్మ.

అడ్డంగా బలిసి బలంగా కనిపించే కమలమ్మ ముందుకు వచ్చేసరికి కాస్త బలహీనంగా వుండే రంగమ్మ మీదపడి కొడుతుందేమో అని కాస్త భయపడి వెనక్కి తగ్గింది. వీళ్ళ గొడవకి ఎదురుగా వున్న కాసెట్ల షాపులో పనిచేసే వనజ, ఆ ప్రక్కనే టైలరింగ్ పనిచేసుకునే సుశీల చేస్తున్న పనిని ఆపి లేచి బయటికి వచ్చారు.

వాళ్ళని చూసిన రంగమ్మ వారి సహాయం కోరుతూ "చూడండి ఇది ప్రొద్దున్నే నా మీదికి గొడవకు వచ్చి ఎన్ని మాటలు అంటోందో, అడ్డంగా బలిసి అన్యాయానికి తెగబడుతోంది. దీని నోటికి అడ్డూ అదుపు లేకుండా వుంది" అంది.

రంగమ్మ కాస్త భయపడిందని గ్రహించిన కమలమ్మ ఇంకాస్త బెదిరించి వెనక్కి తిరిగేట్లు చేయాలని భావించి ఇంకో అడుగు ముందుకు వచ్చి దారికి అడ్డంగా నిలబడింది.

ఇంతలో వనజ కల్పించుకుని "ఏంటక్కా మీ ఇద్దరూ ఉప్పూ నిప్పులా ఎప్పుడూ కొట్లాడుకుంటూ వుంటారు. ఎందుకొస్తాది మీకు కొట్లాట. మనం అందరం కూడా తెలుగు వాళ్ళమే ఒకే రాష్ట్రం నుండి వచ్చాం. కుటుంబాల్ని పిల్లల్ని వదిలిపెట్టి కూటి కోసం ఇంతదూరం ఈ పరాయిదేశానికి వచ్చాం. వచ్చినందుకు దేవుని దయవలన ఏదో ఒక పనిచేసుకుని అంతో ఇంతో సంపాదించుకుంటున్నాం. మనలో మనమే కొట్లాడుకుంటే ఇతర భాషలవాళ్ళు, వేరే దేశాల వాళ్ళు మనల్ని ఎంత నీచంగా చూస్తారు? ఇప్పటికే ఆంధ్రావాళ్ళంటే ఇక్కడ చాలా చెడ్డ పేరు వుంది. మనవాళ్ళు ఈ దేశానికి వచ్చి వడ్డీ వ్యాపారాలు చేస్తున్నారని, సారాయి కాచి అమ్ముతారనీ, వీసాల కోసం, ఉద్యోగాల కోసం లంచాలు ఇచ్చి పనులు చేయించుకుంటారనీ తెలుగువాళ్ళే కువైటు దేశాన్ని పాడుచేసారని, కువైటీ వాళ్ళకి కూడా లంచాలు ఇచ్చి వారిని చెడిపేస్తున్నారనీ అందరూ అనుకుంటున్నారు.

మీ ఇద్దరూ ఇలా ప్రతిరోజూ కొట్లాడుకుంటుంటే మా అందరికీ కూడా చెడ్డ పేరు వస్తోంది. 'మీ తెలుగువాళ్ళంతా అంతే. ఒకరితో ఒకరికి సఖ్యతలేదు. మీలో స్వార్థం, అసూయా ద్వేషాలు ఓర్వలేనితనం ఎక్కువ. అందుకే ఒకరితో ఒకరు పోట్లాడుకుంటారు' అని బెంగాలీ వాళ్ళు, సిలానీ వాళ్ళు అంటుంటే సిగ్గుతో తలవంచుకోవాల్సి వస్తోంది. 'మేము అలా లేము, అలా చెయ్యము' అంటే వాళ్ళు ఒప్పుకోవడం లేదు. 'అదిగో ఆ కమలను, రంగమ్మను చూసి మీ తెలుగువాళ్ళు ఎలాంటివాళ్ళో బాగా చెప్పగలం, వాళ్ళ పోట్లాట చూస్తే అంతా అర్థమయిపోతుంది' అని మనకంట ఇతర దేశస్తులు మనల్ని హేళన చేసి మాట్లాడుతున్నారు" వారికి నీతి బోధ చేయబోయింది వనజ.

"నువ్వేం నీతులు చెప్పమాకు. నీ నీతులు వినే ఓపిక మాకు లేదు. వెళ్ళి నీ పని చూసుకో" విసురుగా చెప్పింది కమలమ్మ.

"చూడు....చూడు నువు చెప్పే మంచిమాటలు కూడా దానికి రుచించడంలేదు" అంటూ వనజను తనవైపుకు త్రిప్పుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ సంచిలో వున్న తమలపాకులకు సున్నం పూసి, వక్కను పొగాకును నోట్లోవేసుకుని నమలసాగింది రంగమ్మ.

"నరసాపురం నాయుడు వస్తున్నాడక్కా అందరూ లోపలికి పోదాం పదండి. మన కొట్లాటలని గురించి విన్నాడంటే అసలు ఒప్పుకోడు" అంటూ వనజ మెల్లగా అక్కడినుండి జారుకుంది.

వీధి మొదట్లో కారాపి ఠీవిగా లోపలికి నడిచి వస్తున్న నాయుడిని చూసి అందరూ సైలెంటయిపోయి ఏమీ జరగనట్లుగా అక్కడినుండి షాపుల్లోపలికి నడిచారు. నరసాపురం నాయుడంటే మాలియాలో అందరికీ భయమే. అన్ని వ్యాపారాల్లోనూ ఆయనను మించేవారు ఎవరూ ఆ ఏరియాలో లేరు. వీసాలు అమ్మడం, వడ్డీలకు డబ్బులివ్వడం ఆయనే అందరికీ నేర్పించాడంటారు. కువైట్ వాళ్ళకి వ్యాపారం గురించి నేర్పించాడట. దాదాపు ఇరవై ఐదేళ్ళుగా 'మాలియా'లో తిరుగుతూ అక్కడవున్న ప్రతిషాపుతోనూ ఏదోవిధంగా వ్యాపార లావాదేవీలను కలిగివుండి వారినందరినీ తన చెప్పుచేతల్లో వుంచుకున్నాడు. ఆయనను ఎదిరించే వారు ఆ ఏరియాలో ఒక్కడు కూడా లేడు. మొదట ఒక కువైటీ ఇంట్లోకి డ్రైవరుగా పనిలోకి వచ్చిన నరసాపురం నాయుడు నాలుగేళ్ళలోనే స్వంతంగా వ్యాపారం చేయగల స్థితిలోకి వచ్చాడు. మరో నాలుగేళ్ళలో ఆ ఏరియానంతటినీ తన అజమాయిషీలోకి తెచ్చుకున్నాడు. కోట్లకు కోట్లు డబ్బును సంపాదించాడు. ఇంటిదగ్గరవున్న ఆస్తులకు లెక్కలేవుట. ఇంటిదగ్గర ఇద్దరు పెళ్ళాలు, వారికి పిల్లలు ఉన్నారంట. ఇక్కడ కువైట్‌లో ఒక పెళ్ళాం వుంది. తెలియకుండా చాటుగా మాటుగా కొనసాగించే సంబంధాలు బోలెడు.

మాలియాలోని ఆ వీధిలో పనిచేసే ప్రతి ఆడది వాడికి లొంగి మాట్లాడాల్సిందే అతడు చెప్పినట్లు వినాల్సిందే లేకపోతే ఆ రోజే తట్టా బుట్టా సర్దుకుని వచ్చిన దారిన తిరిగి ఇండియా ఫ్లయిట్ ఎక్కాల్సిందే కొరివితో తలగోక్కోవడం ఎందుకని అందరూ అతనికి భయపడి అణిగిమణిగి వుంటారు. అతనితోపాటు నలుగురు మనుష్యులు కూడా ఎప్పుడూ వుంటారు.

ఆ వీధిలోకి రాగానే మొదట్లోనే వున్న ఫాన్సీ స్టోరుకు వెళ్ళి కాసేపు కూర్చుని టీ త్రాగి ఆ షాపు ఓనరు అయిన విజయతో కాసేపు పరాచికాలు ఆడి తరువాత మిగతా షాపుల వారినందరినీ తీరుబడిగా పలకరిస్తూ తన పనులు చూసుకుంటాడు.

విజయ అనే ఆవిడకు దాదాపు యాభై ఏళ్ళు వుంటాయి. తూర్పుగోదావరి నుండి వచ్చింది. ఇరవై ఏళ్ళ అమ్మాయిలా కనబడటానికి తెగ తాపత్రయపడిపోతుంటుంది. కనిపించిన ప్రతిమనిషితోనూ మాటలు, నవ్వులు. ముఖ్యంగా మగవారితో ఆమె ప్రవర్తించే తీరు ఆ వీధిలోని వారికి ఎవరికీ నచ్చదు. ఒక స్త్రీకి వుండాల్సిన లక్షణాలు ఆమెలో ఏ ఒక్కటి కూడా కనిపించవు అని సాటి స్త్రీలు చెప్పుకుంటూ వుంటారు. సాధారణంగా ఎవరూ ఆమె జోలికి వెళ్ళరు. ఎందుకంటే ఆమె నోరు మంచిది కాదని అందరికీ భయం. నరసాపురం నాయుడిని చూడగానే విజయలో హుషారు వచ్చేసింది. పోయిన యవ్వనాన్నంతా తిరిగి వంట్లోకి అరువుతెచ్చుకుని, లేని వంపుసొంపుల్ని కష్టపడి ప్రదర్శిస్తూ ఇరవై ఏళ్ళ పిల్లలా మెలికలు తిరిగిపోయింది.

"ఏంటే.. ఇంకా చిన్న పిల్లలా మెలికలు తిరుగుతున్నావు. కాస్త ఆ సినిమాలు సీరియల్సు చూడటం తగ్గించు బాగుపడతావు అన్నాడు" నాయుడు కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"అబ్బే సీరియల్సూ - సినిమాల ప్రభావం కాదండీ బావగారూ వంట్లోని యవ్వనం ఇంకా వీడిపోనంటోందండీ. ఏం చేయను మరి " అంటూ కిలకిలా నవ్వింది విజయ.

"నీ మనవడికి కూడా పదేళ్ళొచ్చాయి. ఇంకా నీకు యవ్వనమేంటే? కోడళ్ళని మించి పోటీపడి వగలు పోతున్నావు వయసయిపోయింది కాస్త తగ్గించుకో. మరి పనులు జరగాలంటే ఈ ప్రపంచంలో బ్రతకాలంటే కాస్త లౌక్యం తెలియాలి కదా" బావగారు అంది టీ అందిస్తూ.

"సరే ఇంతకీ ఈనెల కట్టాల్సిన చీటీ ఏదీ? రెండు వారాలనుండి వాయిదాలు వేస్తున్నావు. మాటలతోనే గడిపేస్తున్నావు" అన్నాడు నాయుడు.

"బావగారూ మీరే అర్థం చేసుకోకపోతే ఎలా? ఇంకో వారం ఆగండి ఇచ్చేస్తాను" అంది.

"అదేం కుదరదు. నీ వాయిదాలు నా దగ్గర కాదు ఈ మధ్య క్రొత్తగా ఫ్లాట్ల బిజినెస్ కూడా మొదలు పెట్టి రూములు అద్దెకిస్తున్నావంట. నా దగ్గర దాచి పెడతావా" అన్నాడు నాయుడూ కాస్త కోపంగా.

"అయ్యో అదేం లేదు. ఏదో చిన్నగా ఒక ఇల్లు బాడుగకు తీసుకుని దాన్ని విడగొట్టి నాలుగు రూములుగా చేసి, పదిమంది బాచిలర్స్‌కు అద్దెకు ఇచ్చాను అంతే. దానిలో వచ్చే లాభంతో నా అద్దె గడిచిపోతుంది. అంతకు మించి పెద్ద సంపాదనేమీ లేదు" అంది దీనంగా చూస్తూ.

ఈ లోపల నాయుడుతో వచ్చిన నలుగురు మనుషులు వెళ్ళి ఆవీధిలోని షాపుల్లోకి వెళ్ళి, చీటీల డబ్బు, ఇళ్ళ బాడుగ డబ్బులు, వడ్డీ డబ్బులు, వీసాల డబ్బులు లాంటివన్నీ వసూలు చేసుకుని వచ్చారు. ఆ రోజు డబ్బు కట్టకుండా తప్పించుకుందామని చూసింది విజయ. కానీ నాయుడు దగ్గర తన ఆటలు సాగక ఇవ్వాల్సినదంతా ఇచ్చేసింది.

దాదాపు నాలుగేళ్ళు గడిచాయి. ఇప్పుడు ఆ వీధిలో రంగమ్మ కమలమ్మల గొడవ అసలు వినబడదు. బ్రెస్ట్ కాన్సర్ రావడంతో కమలమ్మ కువైట్ వదిలిపెట్టి కాకినాడ వెళ్ళిపోయింది. కమలమ్మకు కాన్సర్ అని తెలియగానే రంగమ్మ హృదయం కరిగిపోయింది. కమలమ్మను క్షమించేసి స్నేహాన్ని కలుపుకుంది. కమలమ్మకూడా మునుపటి దురుసుతనాన్ని తగ్గించుకుంది.

విజయ ఎవరో కుర్రోడ్ని నమ్మి పదివేల దినార్లు అప్పుగా ఇచ్చింది. వాడు నిండా ముంచేసి కువైట్ వదిలి పెట్టి అడ్రస్ కూడా ఇవ్వకుండా ఇండియా పారిపోయాడు. వయసొచ్చినా బుద్దిలేకుండా కుర్రదానిలా కనపడాలని తాపత్రయపడే విజయకు తగిన శాస్తి జరిగిందని మాలియాలో అందరూ చెప్పుకుని నవ్వుకున్నారు.

వీసాల్లో మోసం జరిగిందని ఎవరో కక్షగట్టి నరసాపురం నాయుడ్ని కనిపెట్టి కొట్టారంట. ఇండియాకు వెళ్ళినపుడు రాత్రిపూట బైక్ మీద వస్తుంటే దారికాచి పట్టుకుని బలంగా కొట్టేసరికి తలకి కుట్లు పడ్డాయంట. కాలు విరిగి ఆపరేషను చేయించుకోవాల్సి వచ్చిందంట. అయినా సరే జీవితంలో ఇక ఎప్పటికీ సరిగా నడవడానికి కుదరదంట.

వనజ నాలుగేళ్ళు మాత్రమే ఉండి పదిలక్షలు సంపాదించుకుని ఇకచాలు, భర్తను పిల్లల్ని వదిలి పెట్టి ఈ పరాయి దేశంలో వుండి సంపాదించి ఏం లాభం ఇంటి దగ్గర వుండి బిడ్డల్ని చూసుకుంటూ గంజినీళ్ళు తాగినా సంతోషమే అంటూ కువైట్ వదిలిపెట్టి ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది.

రంగమ్మ బిడ్డలు ఆమె ఆస్తులన్నీ రాయించుకుని, కువైటు నుండి ఆమె పంపినదంతా దాచుకుని. ఆమెను ఇంట్లోంచి తరిమేసారంట. అన్ని సంవత్సరాలు ఆమె కువైట్‌లో వున్నా కూడా ఒక్క బ్యాంక్‌లో కూడా అకౌంటు పెట్టుకోలేదు. సంపాదనంతా కొడుకులకు పంపేసింది. ఇప్పుడు వాళ్ళు భార్యల మాట విని బయటకి నెట్టేసారు. ఆమెకెందుకో ఆ సమయంలో కమలమ్మ గుర్తొచ్చి గుర్తొచ్చి కాకినాడకు ట్రెయిన్ ఎక్కింది. కమలమ్మ రంగమ్మను ఆప్యాయంగా కౌగిలించుకుంది. తనతోపాటు అక్కడే వుండిపొమ్మని చెప్పింది. వాళ్ళిద్దరూ కువైటు లోని తమ గత జీవితం గురించి, మాలియాలోని మనుష్యుల గురించి గుర్తుచేసుకుంటూ, తమ స్నేహితుల గురించి పాత జ్ఞాపకాలన్నీ కలబోసుకుంటూ సంతోషించారు.

మాలియాలోని ఆ వీధిలో పాత తరం వాళ్ళందరూ స్వదేశంలోకి వెళ్ళిపోవడంతో ఆ స్థానంలో కొత్తవాళ్ళు ప్రవేశించారు. ఇప్పటికీ ఆ వీధిలో యధావిధిగా అవే అంగళ్ళు వున్నాయి. వ్యాపారాలు కూడా జరుగుతున్నాయి. కానీ కాలంతోబాటు మనుష్యులు కాస్త మారారు. పాత తరం వాళ్ళలా పోట్లాటలతో కాలం గడపకుండా డబ్బు సంపాదనపై దృష్టి పెట్టారు.

జీవితంలోని ప్రయాణం వయసుతోపాటు ఎన్నో మార్పులు తెస్తుంది. కాలంతోపాటు ఎన్నో మలుపుల్ని తిప్పుతుంది.

శత్రువులు మిత్రులు కావచ్చు నమ్మిన మిత్రులే మోసం చేసి శత్రువులుగా మిగలవచ్చు. అందుకే అంటారు అనుభవజ్ఞులు జీవితమే ఒక నాటకం అని.

Post your comments

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)